Dosarul nr. 21rji-453/25 /1-25112984-02-21rji-29122025/

Judecătoria Chișinău (sediul Ciocana)
Judecător Vladislav Negru

D E C I Z I E
În numele Legii

15 iunie 2026 mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții de Apel Centru
în componența:
Președintele completului, judecător Ion Bulhac
Judecători Natalia Mămăligă și Vitalie Pîslariuc

a judecat în ordine de recurs, în lipsa părților, recursul declarat de condamnatul Laur Ion, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 01 decembrie 2025, prin care cererea depusă de condamnatul privind transferarea pentru executarea pedepsei în alt penitenciar, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:
în procedura instanței de fond, din 07.08.2025-01.12.2025;
în procedura instanței de recurs din 29.12.2025-15.06.2026.
Procedura de notificare a părților a fost executată.

Verificând legalitatea încheierii contestate, pe baza materialelor din dosar, în contextul motivelor invocate de recurent, Colegiul penal, -

A C O N S T A T A T:

1. La 06 august 2025, condamnatul Ion Laur s-a adresat în instanţa de judecată cu plângere împotriva refuzului Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor, din data de 23 iulie 2025, prin care a fost refuzat pentru transferul din Penitenciarul nr. 17 Rezina în Penitenciarul nr. 4 Cricova.
2. În motivarea plângerii a invocat că, a fost condamnat prin sentinţa Judecătoriei Chişinău, sediul Buiucani din 23 octombrie 2023 la 6 ani închisoare, cu executarea

pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.
3. În fapt, a înaintat cererea prin care a solicitat să fie transferat pentru executarea pedepsei în Penitenciarul nr. 4 Cricova, care este cel mai aproape penitenciar în raport cu domiciliul său. La data de 23 iulie 2025 a primit răspunsul prin care i s-a refuzat cererea sa, răspuns pe care îl consideră neîntemeiat şi ilegal.
4. Invocând prevederile pct. 96/1 din Statutul executării pedepsei de către condamnaţi, art. 199 alin. (2) Cod de executare, art. 322 Cod de executare, art. 8, art. 14 şi art. 7 CEDO, consideră că deţinerea sa la depărtare de peste 100 km faţă de domiciliu este inuman, degradant şi este o discriminare.
5. În temeiul celor invocate solicită să fie admisă plângerea, cu obligarea conducerii Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor de a dispune transferarea sa într-un penitenciar mai aproape de domiciliu şi anume să fie transferat în Penitenciarul nr. 4 Cricova.

6. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 01 Decembrist 2025, s-a încetat procesul în parte la plângerea depusă de condamnatul Ion Laur împotriva refuzului Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor din data de 23 iulie 2025, prin care a fost refuzat pentru transferul în Penitenciarul nr. 4 Cricova, cu obligarea conducerii Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor de a dispune transferarea sa într-un penitenciar mai aproape de domiciliu şi anume să fie transferat în Penitenciarul nr. 4 Cricova. S-a respins plângerea condamnatului Ion Laur în partea ce ţine de constatarea faptului încălcări drepturilor sale pe o perioadă îndelungată de timp, manifestate prin faptul, că nu i s-a permis să telefoneze acasă la părinţi, i-au fost interzise întrevederile şi o perioadă îndelungată de timp nu i s-a permis să primească colete, iar cererile sale înaintate nu au fost examinate de către administraţia instituţiei penitenciare, ca neîntemeiată.

7. La 12 decembrie 2025, condamnatul Laur Ion a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 01 decembrie 2025, solicitând admiterea recursului, casarea încheierii.

8. Conform art. 446 din Codul de procedură penală, după parvenirea recursului, se îndeplinesc următoarele acte procedurale preparatorii: 1) se desemnează un judecător pentru a pregăti cauza spre judecare; 2) cauza se numeşte spre judecare cu înmînarea copiilor de pe recurs părţilor interesate.
9. Conform art. 447 din Codul de procedură penală (1) Recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezenţa părţilor la proces. (2) Instanţa de recurs fixează data examinării şi dispune să se comunice părţilor la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinţei. (3) Dacă consideră cauza de un interes deosebit pentru jurisprudenţă, precum şi

la cererea motivată a părţilor, instanţa de recurs poate dispune, printr-o încheiere motivată, stabilirea şedinţei de judecată cu citarea părţilor pentru participare la proces.
10. Ținând cont de faptul că, participanții la proces au fost înștiințați despre data examinării recursului și posibilitatea depunerii referinței, iar speța deferită justiției nu reprezintă o cauză de un interes deosebit pentru jurisprudență care ar impune prezența părților nemijlocit în ședință de judecată, prin prisma prevederilor art. 447 alin. (1) din Codul de procedură penală, Colegiul penal a procedat la examinarea cauzei fără prezența părților.

Aprecierea instanței de recurs.
11. *Examinând încheierea atacată prin prisma motivelor de recurs invocate şi cercetând materialele cauzei, Colegiul consideră necesar de a respinge recursul declarat ca fiind nefondat, din considerentele ce succed.*

12. În conformitate cu art. 437 alin. (1), pct. 4) din Codul procedură penală, (1) Pot fi atacate cu recurs: 4) alte hotărîri penale pentru care legea prevede această cale de atac.
13. Conform art. 448 din Codul procedură penală, (1) Judecînd recursul, instanța verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs.
14. În conformitate art. 449 din Codul de procedură penală, judecînd recursul, instanţa adoptă una din următoarele decizii: 1) respinge recursul, menţinînd hotărîrea atacată, dacă: a) recursul este nefondat; b) recursul este depus peste termen; c) recursul este inadmisibil; 2) admite recursul, casînd hotărîrea, parţial sau integral, şi ia una din următoarele soluţii: a) dispune achitarea persoanei sau încetarea procesului penal în cazurile prevăzute de prezentul cod; b) rejudecă cauza cu adoptarea unei noi hotărâri, dacă prin aceasta nu se agravează situaţia inculpatului; c) dispune rejudecarea cauzei de către instanţa de fond dacă este necesară administrarea de probe suplimentare; d) dispune rejudecarea cauzei de către instanţa de fond în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanţa de recurs. Adoptarea deciziei şi întocmirea acesteia se efectuează în conformitate cu prevederile art.417 şi 418, care se aplică în mod corespunzător. Trimiterea la rejudecare a cauzei poate fi dispusă o singură dată. În cazul în care după rejudecarea cauzei eroarea judiciară nu a fost corectată de instanţa de fond, instanţa de recurs înlătură omisiunile la judecarea recursului.
15. Conform art. 473^1 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, împotriva actelor organului care pune în executare hotărîrea judecătorească de condamnare privativă de libertate (închisoare, detenţiune pe viaţă), condamnatul, precum şi alte persoane ale căror drepturi şi interese legitime au fost încălcate de aceste organe pot declara plîngere

judecătorului de instrucţie din instanţa în a cărei rază teritorială se află organul respectiv. Soluţionarea plîngerii împotriva actelor organului care pune în executare hotărîrea judecătorească de condamnare privativă de libertate are loc conform prevederilor art. 471, încheierea privind soluţionarea plîngerii poate fi atacată în conformitate cu prevederile art. 472.

16. Analizând argumentele expuse în recurs în coraport cu constatările și concluziile instanței de fond vis-a-vis de cererea depusă de Laur Ion, Colegiul penal reține, că în fapt, condamnatul Laur Ion a formulat instanței de fond o cerere privind transferarea pentru executarea în continuarea pedepsei în Penitenciarul nr. 4 Cricova.

17. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 01 decembrie 2025, s-a încetat procesul în parte la plângerea depusă de condamnatul Ion Laur împotriva refuzului Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor din data de 23 iulie 2025, prin care a fost refuzat pentru transferul în Penitenciarul nr. 4 Cricova, cu obligarea conducerii Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor de a dispune transferarea sa într-un penitenciar mai aproape de domiciliu şi anume să fie transferat în Penitenciarul nr. 4 Cricova. S-a respins plângerea condamnatului Ion Laur în partea ce ţine de constatarea faptului încălcări drepturilor sale pe o perioadă îndelungată de timp, manifestate prin: nu i s-a permis să telefoneze acasă la părinţi, i-au fost interzise întrevederile şi o perioadă îndelungată de timp nu i s-a permis să primească colete, iar cererile sale înaintate nu au fost examinate de către administraţia instituţiei penitenciare, ca neîntemeiată.

18. Pentru a dispune astfel, judecătorul de instrucție a reținut, că în ceea ce privește solicitarea de transfer, în cadrul ședinței de judecată, condamnatul Ion Laur a declarat expres că nu mai insistă asupra cererii de obligare a Administrației Naționale a Penitenciarelor să dispună transferul său în Penitenciarul nr. 4 Cricova și că această renunțare a fost făcută în mod liber, fără a fi constrâns. Din acest motiv, instanța a concluzionat că circumstanțele care au determinat formularea plângerii au dispărut, ceea ce justifică încetarea procesului în această parte.

19. Referitor la solicitarea de constatare a încălcării drepturilor sale, instanța a reținut că afirmațiile condamnatului privind imposibilitatea de a telefona părinților, interzicerea întrevederilor, imposibilitatea de a primi colete și neexaminarea cererilor sale nu constituie obiectul procedurii reglementate de art. 473^1 Cod de procedură penală. Judecătorul a apreciat că asemenea pretenții urmează a fi examinate de autoritățile competente prin procedurile speciale prevăzute de lege.

20. Instanța a apreciat că susținerile petentului au caracter pur declarativ și nu permit constatarea vreunei încălcări a drepturilor sale. Iar, toate acuzațiile privind pretinsele ilegalități comise de administrația penitenciarului au rămas la nivel de simple declarații, fără a fi susținute prin probe pertinente și concludente.

21. De asemenea, instanța a subliniat că activitatea angajaților penitenciarului este supusă controlului și monitorizării de către Administrația Națională a Penitenciarelor, iar condamnatul avea posibilitatea să formuleze cereri și plângeri către această autoritate pentru verificarea aspectelor invocate. Lipsa unor demersuri sau a unor probe privind rezultatul acestora a fost apreciată în defavoarea susținerilor petentului.

22. În ceea ce privește invocarea încălcării art. 2, 8 și 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, precum și al art. 5 și 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, instanța a considerat că aceste susțineri au caracter abstract, iluzoriu și nemotivat. Judecătorul a reținut că petentul nu a explicat în concret în ce mod au fost încălcate aceste drepturi și nici nu a prezentat argumente sau probe care să permită o analiză efectivă a pretinselor încălcări.

23. Colegiul penal notează în acest sens, că în general, art. 473^1 din Codul de procedură penală oferă condamnatului și altor persoane direct interesate posibilitatea de a contesta actele organului care pune în executare hotărârea judecătorească de condamnare privativă de libertate. Această reglementare are la bază principiul general al protecției drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor aflate în custodia statului. În jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (CEDO), în special în cauze precum *Golder c. Regatul Unit* (1975) sau *Kudła c. Poloniei* (2000), s-a subliniat că persoanele private de libertate trebuie să beneficieze de căi efective de recurs și de un mecanism care să permită examinarea plângerilor cu privire la pretinse încălcări ale drepturilor fundamentale.

24. Totuși, Colegiul penal constată că exercitarea dreptului la un remediu efectiv, presupune în mod necesar existența unui act, a unei inacțiuni ori a unei omisiuni imputabile organului care pune în executare hotărârea de condamnare.

25. La caz, judecătorul de instrucție a apreciat în mod corect și complet situația de fapt și de drept, concluzionând întemeiat că plângerea condamnatului nu poate fi admisă.

26. Colegiul reține că însuși condamnatul Ion Laur a declarat expres în ședința de judecată că nu mai insistă asupra examinării cererii privind transferul său în Penitenciarul nr. 4 Cricova, precizând că renunțarea este făcută în mod liber și conștient. În aceste circumstanțe, instanța de fond nu avea temei legal pentru a continua examinarea unui capăt de cerere asupra căruia petentul nu mai insista, motiv pentru care încetarea procesului în această parte reprezintă o consecință firească și legală a poziției procesuale exprimate de condamnat.

27. Contrar eventualelor susțineri ale recurentului, după manifestarea expresă a voinței de a nu mai solicita transferul, instanța nu putea proceda la examinarea în fond a legalității refuzului emis de Administrația Națională a Penitenciarelor, deoarece ar fi depășit limitele investirii sale și ar fi substituit voința persoanei care a formulat plângerea.

28. Totodată, Colegiul observă că nici din prevederile art. 199 Cod de executare și nici

din dispozițiile pct. 97-99 ale Statutului executării pedepsei de către condamnați nu rezultă existența unui drept absolut al condamnatului de a fi transferat în penitenciarul ales de acesta. Legislația stabilește doar obligația autorităților de a acorda prioritate penitenciarului situat mai aproape de domiciliu atunci când sunt întrunite condițiile legale pentru transfer, fără a transforma această prioritate într-o obligație necondiționată a administrației penitenciare.

29. În ceea ce privește capătul de cerere referitor la pretinsele încălcări ale drepturilor condamnatului, Colegiul constată că instanța de fond a reținut în mod justificat lipsa oricărui suport probatoriu. Afirmațiile potrivit cărora condamnatului nu i s-a permis să telefoneze rudelor, să beneficieze de întrevederi sau să primească colete nu au fost susținute prin înscrisuri, petiții, răspunsuri ale administrației penitenciare sau alte probe care să permită verificarea veridicității acestora.

30. Or, potrivit principiilor generale ale procesului, simpla invocare a unor pretinse încălcări nu este suficientă pentru constatarea existenței acestora. Sarcina demonstrării circumstanțelor pe care se întemeiază o cerere aparține persoanei care le invocă, iar în speță condamnatul nu a prezentat niciun element obiectiv care să confirme susținerile sale.

31. Colegiul rămâne pe o poziție de solidaritate cu concluzia instanței de fond potrivit căreia afirmațiile petentului au rămas la nivelul unor simple declarații cu caracter general și abstract. În lipsa unor probe pertinente și concludente, nu poate fi reținută existența vreunei acțiuni sau inacțiuni ilegale imputabile administrației penitenciare.

32. Sunt nefondate și referirile la pretinsa încălcare a art. 8 și art. 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat constant că simpla detenție într-o instituție penitenciară situată la o anumită distanță de domiciliul persoanei condamnate nu constituie, prin ea însăși, o ingerință incompatibilă cu Convenția, în lipsa demonstrării unor consecințe concrete și disproporționate asupra exercitării drepturilor garantate.

33. De asemenea, Colegiul notează că invocarea încălcării art. 2, 8 și 14 din Convenție, precum și a art. 5 și 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, nu a fost însoțită de argumente factuale și juridice concrete care să permită examinarea efectivă a acestor pretenții. Condamnatul nu a explicat în ce mod anume faptele reclamate ar întruni elementele constitutive ale încălcărilor invocate și nici nu a indicat circumstanțe specifice care să justifice o asemenea concluzie.

34. Colegiul reține că mecanismul prevăzut de art. 473^1 Cod de procedură penală este destinat controlului legalității actelor și măsurilor adoptate de organul care pune în executare hotărârea judecătorească de condamnare, iar nu examinării unor afirmații generale și nedeterminate privind pretinse încălcări ale drepturilor persoanei condamnate.

35. În aceste condiții, instanța de fond a apreciat corect că pretențiile formulate de condamnat în partea referitoare la încălcarea drepturilor sale sunt neîntemeiate și nu sunt susținute de materialul probator administrat în cauză.
36. Reieșind din cele menționate supra, Colegiul Penal va respinge recursul declarat de condamnatul Laur Ion, ca nefondat
37. În conformitate cu art. art. 437 alin. (1), pct. 4), 448, 449 alin. (1), pct. 1), lit. a), 472 Cod Procedură Penală, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru, -

D E C I D E:

Respinge ca nefondat, recursul declarat de condamnatul Laur Ion și menține fără modificări încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 01 decembrie 2025.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului, judecător Ion Bulhac

Judecător Natalia Mămăligă

Judecător Vitalie Pîslariuc